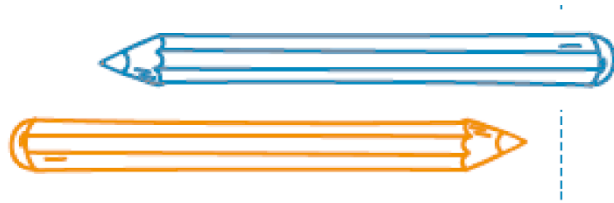

Imię i nazwisko: Patrick Pikell 82681, Paweł Tworek 82203

Design Thinking – karta projektu

1. Opis wyzwania projektowego

Nie ulega wątpliwości, że żyjemy we wspaniałych czasach. Poziom życia ludzi na całym świecie jest na niespotykanym dotychczas poziomie. Szczególnie my, Polacy, powinniśmy ten fakt docenić. Można powiedzieć, że w dużej mierze nasza pogoń za „zachodem” zakończyła się sukcesem. Tym bardziej, powinniśmy dostrzegać regiony świata, gdzie ludziom wciąż żyje się ciężko. Tak jak my przed wielu laty przyjęliśmy pomocną dłoń, tak teraz my sami tą pomocną dłoń powinniśmy podać. Taką możliwość otrzymujemy dzięki Unii Europejskiej. Umożliwia ona rozdysponowanie środków finansowych w celu rozwoju najmniej zamożnych i dotkniętych wieloma problemami współczesnego świata regionów. Dotychczas niemal 50% tych środków było przeznaczone na pomoc dla kontynentu afrykańskiego. My w naszym projekcie również chcielibyśmy się skupić na opracowaniu planu pomocowego dla tego zakątka świata. Ogromna część tamtejszych mieszkańców w dalszym ciągu żyje w skrajnej biedzie. Pojawiają się niedobory w żywieniu, brak rozwiniętej infrastruktury czy korupcja. Te problemy są jednak niczym wobec edukacji, która, mówiąc dyplomatycznie, nie stoi na wysokim poziomie. Właśnie ten obszar uznaliśmy za najważniejszy, ponieważ to szkolnictwo jest fundamentem, na którym można zacząć budować przyszły sukces Afryki. Jest to niezmiernie ważne, gdyż tylko ludzie wykształceni ludzie mogą wprowadzić państwa kontynentu afrykańskiego w XXI wiek. Obecnie szacuje się, że analfabetyzm w Afryce wynosi około 50%. Dla porównania w Europie jest to niespełna 3% populacji. Jednym z powodów leżących u podstaw tego problemu jest niewystarczająca liczba placówek edukacyjnych. Te niedobory przekładają się na fakt, że niektóre dzieci nawet gdyby chciały się edukować to nie mają takiej możliwości, ponieważ najbliższa szkoła jest od nich oddalona o kilkadziesiąt kilometrów. Unia europejska w pierwszej kolejności powinna zabiegać o umożliwienie tym ludziom podjęcia kształcenia.

2. Empatyzacja

Grupą docelową naszego projektu są dzieci, które nie uczęszczają do szkoły ze względu na brak szkoły w ich najbliższych okolicach. W wielu rejonach afrykańskich duży odsetek analfabetyzmu pozostaje poważnym problemem. Rodziny z takimi dziećmi są biedne i bardzo często ich podstawowe potrzeby fizjologiczne nie są zaspokajane. Najbliższa szkoła może być położona nawet 40km od miejsca zamieszkania, więc dziecko nie ma możliwości regularnie uczęszczać na zajęcia albo spędza dużo czasu na spacerach, które bywają niebezpieczne.

Biedniejsi rodzice nie musieliby zostawać w domach lub szukać innego rodzaju opieki dla swoich pociech, ponieważ zostawałyby one w szkołach, więc więcej osób miałoby okazję do znalezienia jakiejś formy zatrudnienia.

Nauczyciele będą mieli więcej miejsc pracy, jeśli więcej dzieci chodziłoby do szkoły. Część z nich mogłaby zyskać więcej godzin pracy i dostawać za to wyższą pensję. Możliwe również byłyby zajęcia dodatkowe.

Persona

Imię: Victor Ndidi

Wiek: 10 lat

Z pewnością powiedziałby, że ciągle chodzenie do szkoły męczy go.

Jest to dziecko, które mieszka w małym mieście pozbawionym szkoły. Rodzice nauczyli go mówić i pisać, ale mimo wszystko nie umie precyzyjnie wyrażać swoich myśli czy uczuć. Jest wystraszony i nieśmiały.

Chciałby się ustabilizować, jego marzeniem jest zdobycie edukacji, rozwój swoich talentów i wyjazd do Europy w celu znalezienia dobrze płatnej pracy. Chciałby potem pomóc swojej rodzinie, swoim przyjaciółom i dziewczynie z osiedla, w której się podkochuje. Najchętniej zabrałby ją ze sobą, aby dać jej możliwości rozwoju, aby się z nią ożenić i założyć szczęśliwą rodzinę. Jego wielkim idolem z Nigerii jest piłkarz Victor Moses, który mimo mrocznej przeszłości osiągnął sukces i grał w Chelsea. Jest on jego wielką inspiracją i chciałby pójść jego śladami.

Nie ma zaufania do ludzi, boi się przemocy ze strony różnych grup terrorystycznych i chciałby jak najszybciej wyjechać ze swojego miejsca zamieszkania.

3. Definiowanie wyzwania

Nasz projekt skupiamy na dzieciach. Tak jak u nas chodzą one do szkoły i uczą się jak ulepszać świat, kiedy dorosną, tak i w Afryce powinno to wyglądać. Chcielibyśmy spopularyzować na tym obszarze edukację. Wszystkie dzieci powinny mieć, możliwość nauki w szkole. Problemami utrudniającymi rozwój w tym kierunku są: niedostateczna liczba szkół, słaba infrastruktura transportowa, brak autobusów na trasie szkoła-dom, niedożywienie uczniów i brak nauczycieli. Ten ostatni problem wiąże się całościowo z edukacją, ponieważ jeśli chcemy mieć mądrych nauczycieli to musimy ich najpierw wykształcić w szkołach. Głęboko wierzymy, że te zmiany pozwolą ludziom rozszerzyć horyzonty i zobaczyć świat jakim jest. Niestety Unia Europejska nigdy nie będzie w stanie zapewnić Afryce dobrobytu. Za to odpowiedzialni będą ludzie, którzy tam mieszkają. Oni wiedzą o tamtejszych problemach najlepiej, a rolą państw europejskich powinno być danie im narzędzia do czynienia zmian ku lepszemu. W naszej opinii tym narzędziem jest edukacja i dlatego na rozwiązaniu problemów z nią związanych się skupiliśmy.

4. Generowanie pomysłów

Możliwości rozwiązania problemu braku dostępu do edukacji:

- Wybudowanie większej ilości szkół
- Możliwość prowadzenia lekcji online przez wolontariuszy
- Zakup przyborów szkolnych dla szkół
- Stworzenie sieci szkolnych autobusów, które by zawoziły dzieci z dalekich okolic do szkoły

- Modernizacja szkół, zakup sprzętów elektronicznych i drukarek.
- Prowadzenie większej ilości szkoleń dla nauczycieli
- Przyjazd wolontariuszy z książkami i zeszytami do miejscowości bez szkół, prowadzenie zajęć w domach czy na biednych osiedlach.
- Budowa większej ilości dróg prowadzących do szkół
- Wolontariusze odprowadzaliby dzieci pieszo do szkoły i z powrotem do domów
- Darmowe posiłki dla dzieci

Wybieramy budowę sieci szkolnych autobusów, które kursowałyby w zasięgu 30-40km od szkoły. Musielibyśmy sprowadzić autobusy do krajów afrykańskich i wybudować przystanki autobusowe. Zatrudnimy kierowców i ochroniarzy, którzy razem będą regularnie zapewniać bezpieczny transport.

5. Prototypowanie

Sieć autobusów umożliwiłaby dzieciom zamieszkałym daleko od szkół na regularnie uczęszczanie do tych placówek. Wokół szkół ustawione będą trasy dla autobusów wraz z przystankami. Na każdym przystanku będą znajdować się ochroniarze, którzy ochronią dzieci przed różnego rodzaju potencjalnymi atakami terrorystycznymi. Rozkłady jazdy będą widoczne na przystankach i w autobusach. Dzieci będą miały możliwość bezpiecznie dojechać do szkoły i z niej wrócić, ale w weekendy będą mogły pojechać na boisko w celu rekreacyjnym, albo uczestniczyć w zajęciach dodatkowych.

Przedstawiona mapa pod tekstem obrazuje południowo-wschodni region Nigerii. Zielone punkty wskazują na występowanie szkół i jak widać nie jest ich dużo. Celem sieci autobusów jest ułatwienie dostępu do edukacji dzieciom z takich miast jak Umuahia, Okigwe czy Elele.

Na przedmieściach Elele mieszka Victor. Dotychczas po to, ażeby dostać się do szkoły musiał on przejść pieszo wiele kilometrów. Takie podróże nie były dla niego łatwe. W jego klasie nie było osób, które mieszkały w pobliżu jego miejsca zamieszkania. Musiał podróżować samotnie. Bał się, ponieważ mama opowiadała mu o pewnej dziewczynce, która podczas podobnej podróży zniknęła i ślad po niej zaginął. Ponadto takie podróże zajmowały Victorowi trzy godziny w jedną stronę. Po takiej drodze ze szkoły często nie miał sił do odrabiania lekcji, co wpływało na jego słabe oceny. Odkąd pojawił się autobus jego dotychczasowe problemy zniknęły. Jest jednak jeszcze jedna mała sprawa. Mianowicie, lekcje Victora trwają dużo czasu, a szkoła nie zapewnia mu posiłku w tym czasie. Warto, więc zastanowić się nad wprowadzeniem ciepłych obiadów dla uczniów.

Modyfikowane będą również trasy wraz z budową nowych dróg.

Oto przykład mapy Nigerii z jedną potencjalną trasą wokół szkoły w Owerrii.

